Anul II. IAŞI, 15 Octomvrie 1928. Nr. 20.

Pământul Strămoşesc

Apare la 1 şi 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creştin, Iaşi (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

ERI şi AZI

cu prilejul unor reminiscenţe universitare!

Mulţimea de tineri, cu sufletul plin de ideal, se pregătesc să urce treptele bătrânei Universităţi.

Fiecare-şi va alege felul de viaţă după construcţia sufletească, după educaţie şi sugestiuni din afară.

Pentru unii profesori, un prilej nimerit de a-şi recruta adepţi — după culoare, — pentru alţii încercări de a canalizà viaţa studenţească în direcţia contrară mersului corespunzător spiritului vremii.

Printre aceştia din urmă se numără şi dl Prof. Dr. Bacaloglu, în sufletul căruia toamna şi-a picurat melancolia, desvelindu-i reminiscenţe din trecutul cufundat în negura vremii.

D-sa, printr'un foileton de gazetă, încearcă să evoace viaţa studenţească de altădată, rupând un crâmpeiu dintr'ânsa, care-ar caracteriza — în toată intensitatea — activitatea rodnică a acelei studenţimi, potrivit menirei sale.

Acel crâmpeiu e o excursie la pădure, în mijlocul studenţilor ce nu făceau deosebire între confesiuni, cu versuri improvizate, preamărind frăţia perfectă între colegii jidani şi creştini, cu veselie, vin şi iubire...

E profesorul care recomandă elevilor săi, pe lângă studiul arid, o viaţă exuberantă, plină de bucuria tinereţii, în timp ce la temelia statului sapă străinul, iar poporul e sbătându-se în ghiarele mizeriei amare...

Situaţie de nepăsare şi inconştienţă, a struţului ce-şi ascunde capul în nisip, de o indiferenţă condamnabilă faţă de stăpânirea străină, ce se substitue celei româneşti.

E o vină să îndrumezi tineretul pe căi potrivnice neamului, împiedecându-l să-şi creeze şi netezească singur drumul în paşul ritmic al vremii, care mâine va fi al lui, bătrânii coborând spre amurgul vieţii.

E exemplul bătrânului cu mentalitatea învechită, care tânjeşte, dintre pernele moi şi calde, după viaţa de altădată, când pericolul jidovesc nu ajunsese la gradul de intensitate de azi.

Niciodată sufletul mai marilor noştri nu mi-a părut mai sărac în dragoste de neam şi înţelegere a realităţilor, ca la citirea acelor rânduri, dintr'un ziar jidovesc.

Nu mai e timpul petrecerilor şi nici noi nu vedem în ele menirea noastră, pentru-că ne-am trezit în bubuit de tun şi-am avut sub ochii noştri, din frageda copilărie, icoana celor mai decăzute moravuri, fruct al toleranţei noastre.

De ce încercaţi să plantaţi în viaţa de azi, moravuri din trecut, când ele nu se potrivesc?

E ca şi cum aţi cârpì o haină nouă cu petece de diferite culori.

Articolul d-lui Bacaloglu a provocat un răspuns destul de elogios din partea unui jidan, ridicând în slavă pe „distinsul“ profesor dela Iaşi, pentru valorosul concurs dat lor la distrugerea propriului său neam.

Ioan Bordeianu

Faceţi fiecare câte un abonat nou!

Un glas de Român.

Iubiţi copii ai neamului,

Trăesc într'un târguşor unde cred că peste 20 de ani nu se va mai auzì dulcele graiu românesc, deoarece sunt 400 de Români şi 293 de Jidani. Fiecare Jidan are 3 până la 8 copii, pe când Românul câte unul, doi, şi aceia slabi şi bolnăvicioşi. Eu rog pe Dumnezeu să vă ajute vouă şi nouă tuturora, să ducem la bun sfârşit lupta începută.

Deşi în mijlocul iadului, tot mai găsim ceva Români dela care am colectat suma de 900 Lei, pe care vă rog a dispune să se verse la cărămizi, iar. 700 lei abonaţi la „Pământul Strămoşesc".

Iveşti, 28 August 1928.

Căpitan Tuchel.

*

Primim la revistă scrisori de acestea aproape în fiecare zi, venind din toate colţurile pământului românesc, în special însă din Moldova.

De pretutindeni aceeaşi îngrijorare pentru ziua de mâne, aceeaşi durere: *„peste 20 de ani nu se va mai auzì dulcele graiu românesc"*.

Dumnezeu voieşte ca noi să fim elementele receptoare ale acestor dureri româneşti răscolitoare de suflete şi să creştem cu această hrană în fiecare zi. Nu se poate ca ceeace adună zilnic aceste scrisori în sufletele noastre, să nu izbucnească odată cu putere vulcanică şi nu se poate ca aceste suflete din jurul „Pământului Strămoşesc" şi al Legiunii Arhanghelului Răzbunător, să nu încerce o eşire eroică din lanţurile grele în care se sbate, se frământă şi piere neamul românesc...

. . . .

Dar... ştiu ce te munceşte pe tine bătrâne cu părul alb, care mă cercetai dăunăzi, şi îmi puneai întrebare peste întrebare, pentru ca să poţi ghicì un lucru: *„oare când va fi această eşire eroică?"*

Ştiu... voieşte sufletul tău să vadă lupta noastră, voieşte să ia parte la ea, voieşte să soarbă din fericirea ei, şi voieşte să plece liniştit în alte lumi.

Răspuusul nostru, Jurământul nostru este:

Nu vom dezerta nici unul dintre noi. Iar când va sosì ceasul cel mare şi sfânt, ne vom arunca în luptă năvalnic, dela cel dintâi şi până la cel din urmă. Cu toţii de-a valma.

Atunci va vedea lumea ce pot **vulturii albi**. De aceea adormiţi liniştiţi, bătrâni. Un singur lucru: Lăsaţi-ne un cuib solid: *„Cetatea Sfântul Mihaiu"*.

Corneliu Z. Codreanu

„Numerus clausus".

Două cuvinte cari încălzeau, prin vraja mistică în care erau învăluite, atâtea inimi româneşti. S'au coborît de undeva din văzduh, pe când mişcarea studenţească, asemenea unei izbucniri de vulcan, fără ţintă şi fără pregătire, era în căutarea unei formule de luptă. Cuvintele magice au prins. Repetate de mii şi mii de guri, s'au întipărit cu litere de foc pe stindardul luptelor studenţeşti. Cu aceste vorbe străbune ca îndemn, urcat'a mişcarea suişul idealului, pentru ca să se prăvălească apoi cu ele în mormânt.

Pentru cei mulţi şi simpli, dar curaţi la suflet, „numerus clausus" a fost o álifie cu care erau să se vindece toate rănile neamului. Nu pot uita cuvintele unui bătrân, delegat al ţăranilor bucovineni ca să ceară la Bucureşti „numerus clausus" în şcoli. Intrebat cu fină ironie de Ionel Brătianu, că ce este acel „numerus clausus" — moşneagul a răspuns cu vorba-i tărăgănată:

„Dapă-i dă, cucoane, ce să fie? Asta înseamnează, că ai mei şi ai altuia ca mine copii, să nu ajungă sluji la Jidani!"

Şi totuş „numerus clausus", chiar dacă s'ar fi primit aşa cum îl cerea studenţimea, era puţin, prea puţin, pe lângă marile nevoi ale neamului. Ca şi cum ai vrea să tămăduieşti un bolnav cu o linguriţă de doctorie.

Banii ţării-s ai lor, puterea a lor şi noi ceream şi noi dreptul de a învăţa în şcoli alăturea cu ei, ca şi ei.

Dar, iată, — himera celor cinci ani de luptă studenţească — s'a stins. Doar ici colo, de va mai apare în răstimpuri pe câte un colţ de moţiune, căutând să-şi ascundă neputinţa, evocând timpurile de vigoare cari s'au scurs.

Zadarnic! „Numerus clausus" nu poate reuşì!

La noi e aşa de putred gardul, încât nu se mai poate repara. Se aşteaptă doar un vânt înfuriat de iarnă, ca să-l aştearnă cu totul la pământ.

Pericolul jidovesc nu poate fi înlăturat prin mici operaţiuni. Ne trebue un chirurg destoinic şi îndrăzneţ, care se cureţe răul printr'o adâncă şi măiastră tăietură de bisturiu.

Bisturiul e dat la tocilă şi mâna care-l va purta prin rană, va sosì la timp!

Georgescu

Alte acţiuni

ale Băncii Apărării Naţionale Creştine donate Legiunii.

Legiunei „Arhanghelul Mihail".

Subsemnatul Spiru Peceli, în calitate de acţionar al Băncii L. A. N. C. din Bucureşti, donez Legiunii „Arhanghelul Mihail" din Iaşi, un certificat cu Nr. 927 de **25 acţiuni** *în valoare de 5000 Lei*, pentru mărirea fondului Cetăţii Sf. Mihail, ce se va construì la anul viitor în Iaşi.

Aşadar, de astăzi înainte Legiunea Arhanghelul Mihail a devenit proprietara de drept a acestor acţiuni.

Drept care am semnat acest act.

9 Octomvrie 1928.

ss. Spiru Peceli.

O dorinţă.

Cu această ocazie dl Peceli ne mai trimite şi următoarea scrisoare, cu manifestarea dorinţei sale. Amintind Românilor că dl Spiru Peceli este mutilat de război, îi aducem pe această cale mulţumirile noastre şi expresiunea respectului nostru pentru sacrificiile făcute.

Galaţi, 9 Octombrie 1928.

Către Legiunea „Arh. Mihail".

Am făcut această donaţiune în valoare de 5000 Lei, numai ca să iau parte ca bun Român, la marea operă românească, ce este pe cale de a se înfăptuì, prin construirea Cetăţii Sf. Mihai, unde atâtea vlăstare tinere se vor încălzì la focul naţional românesc şi creştinesc, care a scăzut atât de mult în ultimul timp, din cauza partidelor politice, care s'au unit cu Jidanii, neţinând seamă de pământul pe care s'au născut.

Aceşti politiciani au căutat să înăbuşe prin sânge şi bătăi, mişcarea naţională, uitând că un izvor înăbuşit, răsuflă mai cu putere în altă parte.

Aşa că ori ce ar face împuterniciţii zilei, mişcarea naţională, prin forţa lucrurilor, merge tot înainte şi prinde rădăcină în ciuda tuturor duşmanilor.

Odată cu această donaţiune, am şi o rugăminte către Căpitan şi Legiune, pe care cred **că o veţi respectà** cu cea mai mare sfinţenie, şi anume:

La moartea mea, Legiunea să trimită la Galaţi o delegaţie de Legionari şi cu drapelul cu svastică, mă vor conduce până la locaşul de veci.

Prezenta scrisoare vă rog să se păstreze la Arhiva Legiunii, ca document.

Devotat prieten al Legiunii

ss. Spiru Peceli.

Campania de dublare a numărului abonaţilor — este în toiul ei.

Lucraţi cu perseveranţă pentru pătrarul din urmă al anului (Oct.—Dec).

Faceţi fiecare măcar un abonat nou.

Fiecare îşi deschide astfel rubrica sa în cartea Legiunii.

LUPTAŢI!

Avem dreptul a urâ pe Jidani, sau nu?

Fiindcă sunt încă — din nenorocire — foarte mulţi Români, cari nu-şi dau seama de pericolul jidovesc şi fiindcă fiecare Român conştient are datoria a arăta acest pericol, vom încerca a arăta că *„da"* într'adevăr avem dreptul a urâ pe Jidani şi a ne apăra contra lor.

Mulţi Români zic: voi vă ziceţi creştini, iar Christos zice „Să iubeşti pe aproapele ţău ca pe tine însuţi", şi chiar să *iubiţi pe vrăjmaşii voştri,* zice el, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi vă rugaţi pentru cei ce vă neîndreptăţesc şi prigonesc. (Mat. 5, 44). Cum puteţi dar a vă zice creştini, când voi nu urmaţi perceptele religiei voastre, ci din contră, voi propagaţi boicotarea a tot ce e jidovesc şi ura cea mai înverşunată contra fiilor lui Israel?

Pentru a răspunde la această întrebare şi a arăta că chiar religia creştină ne îndreptăţeşte a-i urâ, vom recurge la cuvintele Sf. Apostol Pavel, care zice: „..deci fraţilor rămâneţi statornici şi ţineţi predaniile pe cari le-aţi primit fie prin cuvântul, fie prin cartea noastră. (2 Tesal. 2, 15). *De eretic* după o sfătuire două *te fereşte.* (Tit. 3, 10). *Şi dacă de Biserică nu va asculta, să-ţi fie ţie ca păgân şi vameş.* (Mat. 18, 17), iar Christos zice: *„Cine nu este cu mine, e contra mea"*.

Deci Biserica şi însuşi Mântuitorul nostru ne spune că pe eretic să-l considerăm ca „păgân şi vameş".

Jidanii nu sunt ei oare păgâni şi eretici, cari nici după 19 secole – de când se propagă învăţătura lui Christos – n'au voit să o recunoască şi să între în sânul Bisericei, preferind a rămâne în iudaismul lor strâmt şi egoist, conducându-se conform învăţăturei fariseilor lor, ai căror strămoşi au răstignit pe primul şi cel mai bun creştin din lume, pe Christos, Mântuitorul omenirei, — ei îndeplinind prin aceasta perceptele Talmudului lor, care zice: „Pe cel mai bun dintre creştini, să-l ucizi".

Dar ni-se va răspunde: cum să se fi putut încreştina Jidanii, căci ei au fost întotdeauna şi în toate timpurile prigoniţi de creştini? Da, au fost prigoniţi de către creştini, dar nu numai pentrucă strămoşii lor au răstignit pe Christos, ci şi din cauza caracterului lor parazitar, deoare-ce ei din cele mai vechi timpuri s'au ocupat cu uzura şi specula fără scrupule, cu cari despoiau atât pe păgâni, cât şi pe creştini. Iar spre a răspunde la întrebarea de mai sus, ne referim la un singur caz şi anume: cu toatecă Papii au ordonat persecutarea a tot ce nu e creştin şi au introdus „inchizitoriul", necreştinii au fost întotdeauna cruţaţi în oraşul sfânt Roma. Acolo au fost liberi şi nepersecutaţi ca şi creştinii, numai că unii Papi le puneau — Jidanilor îndeosebi — impozite mai mari, din cauză că se ocupau cu uzura şi specula şi erau multe plângeri contra lor. (Les victoires d'Israel de Roger Lambelin).

Dar nici aceşti Jidani „protejaţi" n'au întrat în sânul Bisericii lui Christos şi nici n'au manifestat vre-odată dorinţa de a deveni creştini, cu toate că trăiau în oraşul cel mai catolic din lume. Iar Jidanii cari s'au botezat şi au trecut la creştinism, au făcut aceasta — nu din convingerea lor în învăţătura lui Christos, ci:

1. *Fie din cauza persecuţiilor,* cum a trecut la creştinism un mare număr din ei la Bordeaux, în secolul al XV-lea, practicând legea creştină numai de ochii lumii, iar când au încetat persecuţiile, au trecut din nou la iudaism, abandonând creştinismul; —

2. *Fie spre a spiona pe creştini,* ca, aflându-le slăbiciunile, să-i învrăjbească mai bine şi să-i poată distruge mai repede, după cum zice rabinul-şef din Constantinopol, prin răspunsul său dat Jidanilor din Sudul Franţei, cari se plângeau că creştinii îi persecută şi le dărâmă sinagogile: „...voi spuneţi că vă distrug sinagogile, *faceţi-vă copiii preoţi (creştini), ca să le distrugă bisericile lor".* („Dreptul rasei superioare", trad. de Prof. Cătuneanu).

Iată dar cauzele cari au determinat pe puţinii Jidani, cari au trecut la creştinism, să se boteze în legea lui Christos. Probabil că au fost în decursul veacurilor Jidani cari au trecut la creştinism, convinşi de dreptatea şi înălţimea învăţăturii lui Christos, dar numărul acestora e infinit de mic.

Din toate acestea se vede clar:

Că Jidanii au avut posibilitatea a se încreştina;

că chiar şi atunci când au fost siliţi la aceasta, au făcut-o numai cât timp au avut sabia lui Damocles de-asupra capului;

că au păstrat şi păstrează o ură neînduplecată contra Bisericii şi învăţăturii lui Cristos, — iar dovada cea mai vie e recenta persecuţie contra catolicilor din Mexic şi contra creştinilor ortodoxşi din Rusia, unde bisericile au fost transformate în teatre, cinematografe şi danţinguri, preoţii creştini alungaţi, pe când sinagogile lor au rămas neatinse, şi rabinilor lor nu li s'a făcut nici un rău!;

că au persistat pururi în învăţăturile lor eretice, cuprinse în Talmudul lor egoist şi drăcesc.

Insuşi Mântuitorul, El Dumnezeu-omul, când n'a mai putut suferi necredinţa şi cruzimea faptelor satanice ce săvârşeau, a exclamat:

„O, neam necredincios şi desfrânat, până când voiu fi cu voi? Până când vă voiu suferi?" (Mat. 17, 17).

Aşadar:

1. Jidanii fiind cei mai aprigi duşmani ai Bisericii şi creştinismului;

2. Jidanii fiind cei mai încăpăţinaţi eretici,

— noi, conform religiei noastre creştine, **avem dreptul:**

I. Să ne apărăm,
II. Să-i urâm,
şi III. Să-i considerăm
„CA PĂGÂNI ŞI VAMEŞI".

Lille, 30 Septemvrie 1929.

Ştefan Mânzat, stud.

BUCOVINĂ

La o tufă de sulfină
Car cu patru boi
S'a oprit şi ţi se 'nchină,
Bucovină, Bucovină,
Leagăn de eroi.

Ţi se 'nchină, că se duce
Nevoiaşul car
Către valea dela cruce,
Unde omul o s'apuce
Drumul spre hotar.

Ah, Ştefane Voedoade
Scoală din mintean
Că duiumul de noroade
Inima din el i-o roade
Bietul pământean.

Scoal' şi buciumă-ţi feciorii
Din Homor la Reni,
Sună să răsune norii
Să-ţi deştepte roşiorii
Dela Răsboeni.

Şi la muchie te arată,
Fioros pe sur;
Prinde-ţi paloşul din spată
Şi 'nvârteşte-te odată
Roată împrejur.

Că Jidanii şi Rutenii
Pripăşiţi pe-aici,
Zic că-s dânşii pământenii,
Iar că noi şi Moldovenii
Suntem venetici.

Alei, Doamne, dă de frânge,
Frânge-i dela brâu,
Că noi plugurile-om strânge
Şi-om mai sămăna prin sânge
Ghindă'n loc de grâu!

Duiliu Zamfirescu.

Doamne şi Domnişoare Romănce,
lucraţi câte ceva pentru Legiune.

Banca Bejan și matrapazlâcurile jidănești.

Suntem în plin proces de evacuare a Legiunii din „Căminul Cultural Creștin". Bejan, inițiatorul procesului de evacuare, țipă la toate răspântiile (vezi ziarul „Apărării Naționale"), că trebue scos Codreanu și ai săi din Cămin, pentru ca să rămână acest lăcaș „al studenților și numai al studenților!"

Până la instalarea studenților vedem însă că „mecenatele" își instalează în Cămin zarafia sa întitulată cu pomposul nume „Banca Apărării Naționale Creștine". Toată lumea știe că această așa numită bancă, spoliază pe bieții nevoiași cari îi cad în capcană, mai rău decât ori-care cămătar jidan, nu ori-cine știe însă că această instituție a „apărării naționale creștine", este în relații cu jidanii. Pentru acei cari nu știu aceasta, voiu istorisì un caz edificator:

Trăia în Iași în str. Zugravi nr. 19, un jidănaș, numit Ilie Șmilovici, care, ca ori-ce negustor „cinstit" din rasa sa, învârtea diferite „afaceri". Imprumuta Românul nevoiaș o miie, jupânul Ilie îl punea să semneze poliță de zece. Cum lesne e de priceput, Șmilovici nu prea era cu scrupule la executări și-i vindea Românului și cenușa din vatră, până plătea cele zece mii. Astfel a nenorocit și pe doi gospodari din Scânteia, pe Mihai și Gheorghe Novac, jupuindu-i și pe ei de mai multe zeci de mii, pentru câteva mii, cât în realitate datorau. Plăteau Românii, plăteau mereu, dar Jidanul scotea alte și alte polițe măsluite. Când n'au mai avut din ce plătì și când copiii le-au rămas fără bucățică în gură, s'au repezit la Iași la jupân și... l-au băgat în boală. A dispărut Jidănul de atunci, și dus a fost!... Dar iată că după un timp, se văd frații Novac executați din nou, pentru polițele dela Jidan, și — spre marea lor indignare, — urmăritorul este de astă dată „Banca Apărării Naționale Creștine", de sub direcția d-lui inginer Grigore Bejan, „donatorul" desinteresat al terenului pentru Cămin, administratorul și mai desinteresat al clădirei construite de studenți și — mâna dreaptă a d-lui prof. A. C. Cuza.

Iată documentul:

26/IX. 1928.

„*Dlui M. Novac, Scânteia, Vaslui.*

„**Cartea de judecată Nr. 339/928, inves-**
„**tită cu formula executorie Nr. 416/928, mi-a**
„**fost cesionată în totul. Vă invit deci că cel**
„**mai târziu până Luni, 1/X. 1928, să veniți la**
„**mine pentru a achita această datorie, capital**
„**fiind 2900 și cheltueli dob. 7—800 Lei. Am**
„**speranța că nu veți da loc la noui cheltueli.**

„**Birou dela 9—12 a. m.**

„**Cu stimă** *ss. Mih. Nicodim,*
cassier la *Banca „Apărării Naționale Creștine",*
Bulevardul Elisabeta Nr. 2, Iași."

Adresa de mai sus o păstrăm la redacție, la dispoziția ori-cui, iar din Cartea de Jud. Nr. 339/928 a Jud. Ocol I. urban Iași, ori-cine poate vedea, că cedentele creanței de mai sus este jupânul Ilie Șmilovici.

Prin urmare Bejan, părtaș al matrapazlâcurilor jidănești, — **afară din Cămin!**

Geor.

Sibiul jidovesc.

— Necinstirea sărbătorilor creștine. —

Pornind din Maramureș, unde puhoiul galițian a nimicit totul, pe zi ce merge Ardealul intră tot mai mult în stăpânirea Jidanilor. Comună după comună, oraș după oraș, ținut după ținut, piere veselia, sănătatea și viața românească, peste cari se stăpânește tot mai mult murdăria, depravarea și nimicirea dușmanului parazitar.

Oradea, Huedinul, Sătmarul, Sighetul, Clujul, Tg. Mureșul au căzut de mult pradă, iar mai recent orașul Sibiu, așezat într'un ținut cu majoritate absolut românească, a închinat și el steagul, primind situația de slugă, față de aceia cari până eri erau aproape necunoscuți pe meleagurile acestea.

Cetatea, în care după lupte grele, acum 150 de ani, li s'a permis Românilor să-și zidească o bisericuță *fără turn și fără clopote*, pentru ca glasul lor să nu supere pe Sași și Unguri, orașul în care-și doarme somnul din urmă, nenfricatul luptător împotriva Ungurilor stăpânitori Dr. I. Rațiu; Sibiul care a adăpostit prima organizație de conducere românească — Consiliu Dirigent — azi prin Consiliu orășenesc a șters printr'o trăsătură de condeiu, sărbătorirea praznicului Sf. Cruci, fixând târgul de mărfuri pe ziua aceasta, pentru a cruța ziua următoare, care era „Sâmbăta cea mare" a Jidanilor.

Praznicul nostru pe care creștinii îl sărbătoresc cu post, în amintirea dureroasă a apogeului suferințelor omenești ale lui Isus — răstignit pe cruce de Jidani — este necinstit prin atotputernicia Jidanilor, cari s'au încuibat și aici, cu concursul unor urmași ai Iscariotului, pentru salvarea și cinstirea zilei de sâmbătă!

*

Socotind că în Consiliul orașului sunt mulți Sași, cari nu cunosc sărbătorile noastre, s'ar putea zice din partea cuiva, că a fost *o scăpare din vedere, o imprudență*. Insă ziarul din loc „Lumina Satelor" spune: „întreg târgul vuia de svonul, că hahamii Judeilor au cumpărat Primăria și Prefectura din Sibiu „cu 40 mii de Lei" ca să nu amâie târgul pe ziua de sâmbătă".

Este cunoscut dictonul „de unde nu-i foc, nu iasă fum" sau zicătoarea latină „vox populi, vox Dei" și cunoscând modul de conrupere practicat de Jidani, precum și slăbiciunea unora în fața arginților, ușor putem da crezare celor spuse de popor.

Suntem gata însă să scuzăm pe cei dela Primărie, căci în fruntea lor este un Sas, care nu este prieten al poporului nostru; dar în fruntea Prefecturei avem un Român, scriitor cunoscut și după cât știm cu studii în Teologie.

Comentarii? Le credem de prisos!

Legionarul Onișor

„Liturghia sintetică".

Peste o sută de fruntași ai bisericilor din întreaga lume, întruniți la Geneva, în numele „Uniunii bisericilor pentru pace", au ținut ca să deschidă Conferința printr'o liturghie așa zisă „sintetică", deoarece a fost compusă din pasagii luate din cărțile sfinte ale tuturor religiunilor.

Nu discutăm originalitatea acestei liturghii de sinteză, dar așa din curiozitate întrebăm, oarece anume părți din Talmud au contribuit la formarea și constituirea liturghiei?

Curiozitatea noastră crește și mai mult în fața neputinței de a ști, cum a fost oficiată această liturghie și de cine? Căci liturghia sintetică presupune preot sintetic, ceeace credem că nu s'a găsit.

Ceeace știm este, că după liturghie au urmat discursurile. Au vorbit reprezentanții tuturor rasselor și continentelor și marele rabin al Angliei Dr. Herz, ajungând la concluzia, că bisericile sunt datoare să tempereze *naționalizmul* prea exagerat, de care este stăpânită politica de azi!...

Se putea ca la Geneva, în ultima analiză să nu ajungem la „internaționalismul" tot „sintetic"?

Ion Banea

Informațiuni.

Situația la cărămidărie. A început toamna și frigul. Voinicii noștri s'au întors pe la vetre. Pe deasupra cărămidăriei, care vuia de cântece și de chiote, e liniște și trist. Moș Sava a dat foc ultimului cuptor.

Cu acesta am terminat cu ajutorul lui Dumnezeu, munca din toamnă. In numărul viitor va apărea o dare de seamă detailată.

*

Un om care s'a dus. A plecat bătrânul Ovanez, un suflet care în repețite rânduri a ajutat mișcarea noastră și a încurajat'o.

Ne facem o pioasă datorie către sufletul care ne-a iubit și pe noi și care a prețuit lupta noastră, zicându-I: Mergi cu bine şi cu linişte în lumea cea nouă şi adu-Ţi din când în când aminte de cei pe cari i-ai lăsat aici jos şi cari se roagă lui Dumnezeu pentru Tine.

*

Bucurie în familia Legionarilor. In zilele celor mai grele suferinţe a luptelor studenţeşti, ca vremea închisorii la Galata, printre cei mai devotaţi sprijinitori şi ostenitori pentru dânşii, era d-şoara studentă Elvira Ionescu dela Iaşi şi profesorul Dr. Şumuleanu. Ce bucurie a avut grupul tinerilor soţi de lupte şi de suferinţe, când aflară în vara asta, că unul dintre dânşii, fratele legionar Gârneaţă, îşi va sărba cununia cu d-şoara Elvira Ionescu, având naşi pe d-na şi dl Dr. Şumuleanu, unul din cei mai credincioşi sprijinitori ai mişcării studenţeşti şi naţionale peste tot!

Nunta s'a sărbat în 30 Sept. în comuna Dumeni, lângă Dorohoi, la casa părinţilor miresei. Au venit să fie faţă la bucuria neînfricatului lor soţ de luptă, toţi fraţii săi de cruce dela Văcăreşti şi Galata: Corneliu Codreanu, C. Georgescu, I. I. Moţa, Tudose Popescu şi Radu Mironovici, apoi delegaţii de studenţi dela Iaşi şi Bucureşti şi mulţi cinstitori şi preţuitori ai iubiţilor miri şi a mişcării din care fac parte. Stimatul naş în vorbirea cu care a salutat pe mirii întorşi dela sfântul altar, a scos in evidenţă tot frumosul lor trecut. La masă vorbiri multe, calde şi pline de nădejdi, a căror miez par'că se oglindeşte viu în cuvintele părintelui I. Moţa (Orăştie) care a spus: *Fericiţi naşii cu astfel de fini, şi fericiţi finii cu astfel de naşi şi nuntaşi!..*

*

Exemplul Târgului Iveşti. In Iveşti (Tecuciu) s'au găsit o mână de oameni, unii mai cu dare de mână, alţii cu mai puţină dare de mână, cari la glasul unui bătrân căpitan, au adunat suma de 900 Lei, pentru Cetatea Sf. Mihaiu.

Ce exemplu admirabil pentru toate târgurile tixite de Jidani, pentru toate aceste viespare infecte, care cangrenează trupul bietei Moldove!

De ce oare nu zvâcneşte şi aiurea bătaia inimii româneşti? O! Ştim că nici la Iveşti nu bate prea tare, dar ori-cum ea n'a murit. Mai este o speranţă, o slabă speranţă, dar mai este.

Aiurea însă au amorţit toate speranţele.

Aşteptăm ora învierii. In toate satele şi în toate târgurile Moldovii, trageţi clopotele străjeri singuratici şi deşteptaţi la luptă pe tot Românul.

*

Un nou confrate. A apărut la Obileşti jud. R.-Sărat, sub direcţia tânărului N. Dimitriu Fotin, o mică revistă întitulată *„Poporul Român“*. Incă o suliţă îndreptată spre hidra cu şapte capete. Urăm noului confrate să sfarme un cap din cele 7.

Vom urmări cu mult drag lupta sa în aceste vremuri de furtună şi-i vom veni în ajutor în ceasul cel greu.

Cu Dumnezeu înainte!

*

Corneliu Zelea Codreanu, şi-a deschis un Birou de avocatură şi de notariat la Ungheni, în apropierea Cărămidăriei, spre a servì pe sătenii din satele vecine.

In acest birou, în care se fac tot felul de acte, vor face practica advocaţială o parte din studenţi Legionari!

Noi „ctitori“ pentru cetatea Sf. Mihaiu.

Dnii: Vasile Gh. Pop, 50 Lei; George Bogdan, Oradea, 50 Lei; Dinu Gh. Ionescu, Bucureşti, 160 Lei; Palade Manole, plut. scriitor, 60 Lei donaţie revistei; Societatea „Sf. Gheorghe“ din com. Beriu, trimite din sărăcia ei, Legiunii Arh. Mihail, 200 Lei ajutor la ridicarea Cetăţii Sf. Mihaiu. Preşed. I. Dumitru; Grigorief Eusebie, Caplani (Cetatea Albă), 30 Lei; Theodora C. Eşanu, P.-Neamţ, 500 Lei; Eufrozina Ciudiu, 100 Lei; Agripina Ţimpău, C.-Lung, 110 Lei; M. M., 200 Lei; Buda Ion, 100 Lei; Ghiţă Liga, 200; Iordache G., 200; Băltăceanu, 100; Gh. Frangulea, 100; V. Fenechi, 100; C. Ionescu, 50; Czităcreanu, 20; D. Calmâc, 50; dna Caliopa Calmâc, 50; C. Boscu, 20; d-na Maria C. Boscu, 20; Ion I. Munteanu, 20; Anton Tanasă, 20; Vasile Parola, 20; Savin Burlui, 10; D. Boiciuc, 10; G. Schilu, 20; Stefan Tiga, 5; Căpitan Tuchel, 100; S. Iordache, 20; N. Plopeanu, 10; Tanase Gh., 10; Toader Gheorghiu, 20; Alex. Fenechi, 40; Gh. Hotnog, înv., 20; M. Epure, 10; Anghel Matei, 15; Bl. Preda, 20; Gh. Potolea, 100 Lei.

Cenzurat de secretarul plasei Orăştie (ss) V. IVĂŞCOIU

Tipărită în Tipografia „Libertatea“, Orăştie.